Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА ОБЩИЯ СЪД (втори разширен състав)

8 юли 2020 година*

„Икономическа и парична политика — Пруденциален надзор над кредитните институции — Член 18, параграф 1 от Регламент (ЕС) № 1024/2013 — Административна имуществена санкция, наложена от ЕЦБ на кредитна институция за нарушение на член 77, буква а) от Регламент (ЕС) № 575/2013 — Правила за публикуване на уебсайта на ЕЦБ — Член 18, параграф 6 от Регламент № 1024/2013 и член 132, параграф 1 от Регламент (ЕС) № 468/2014“

По дело T-203/18

**VQ**, за което се явява G. Cahill, barrister,

жалбоподател,

срещу

**Европейска централна банка (ЕЦБ)**, за която се явяват E. Koupepidou, E. Yoo и M. Puidokas, в качеството на представители,

ответник,

подпомагана от:

**Съвет на Европейския съюз**, за който се явяват И. Гюров и J. Bauerschmidt, в качеството на представители,

и от

**Европейска комисия**, за която се явяват L. Armati, A. Steiblytė, K.-P. Wojcik и A. Nijenhuis, в качеството на представители,

встъпили страни,

с предмет искане на основание член 263 ДФЕС за отмяна на Решение ECB-SSM-2018-ESSAB-4, SNC-2016-0026 на ЕЦБ от 14 март 2018 г., прието на основание член 18, параграф 1 от Регламент (ЕС) № 1024/2013 на Съвета от 15 октомври 2013 година за възлагане на ЕЦБ на конкретни задачи относно политиките, свързани с пруденциалния надзор над кредитните институции (ОВ L 287, 2013 г., стр. 63), доколкото с него на жалбоподателя се налага административна имуществена санкция в размер на 1 600 000 EUR и доколкото с него се разпорежда публикуването на тази санкция на уебсайта на ЕЦБ без запазване на анонимността на жалбоподателя,

* Език на производството: английски.

ОБЩИЯТ СЪД (втори разширен състав),

състоящ се от: S. Papasavvas, председател, V. Tomljenović, F. Schalin, P. Škvařilová-Pelzl и I. Nõmm (докладчик), съдии,

секретар: E. Coulon,

постанови настоящото

**Решение**

## Обстоятелствата по спора

1 Жалбоподателят, VQ, е кредитна институция, която поради своята значимост подлежи на пруденциален надзор от страна на Европейската централна банка (ЕЦБ).

2 На 27 декември 2016 г. звеното за разследване в ЕЦБ изпраща на жалбоподателя изложение на възраженията на основание член 126, параграфи 1 и 2 от Регламент (ЕС) № 468/2014 на Европейската централна банка от 16 април 2014 година за създаване на рамката за сътрудничество в единния надзорен механизъм между Европейската централна банка и националните компетентни органи и с определените на национално равнище органи (Рамков регламент за ЕНМ) (ОВ L 141, 2014 г., стр. 1). Възражението срещу жалбоподателя е, че между 1 януари 2014 г. и 7 ноември 2016 г. е извършвал операции по обратно изкупуване на свои акции, без да поиска предварителното разрешение на компетентния орган, в нарушение на член 77, буква а) от Регламент (ЕС) № 575/2013 на Европейския парламент и на Съвета от 26 юни 2013 година относно пруденциалните изисквания за кредитните институции и инвестиционните посредници и за изменение на Регламент (ЕС) № 648/2012 (ОВ L 176, 2013 г., стр. 1 и поправка в ОВ L 208, 2013 г., стр. 68). Съгласно член 521, параграфи 1 и 2 от Регламент № 575/2013 тази разпоредба влиза в сила на 28 юни 2013 г., но започва да се прилага чак от 1 януари 2014 г.

3 На 10 февруари 2017 г. жалбоподателят представя писмено становище по изложението на възраженията.

4 На 29 юни 2017 г. звеното за разследване в ЕЦБ изпраща на жалбоподателя проект на решение, за да му даде възможност да представи писмено становище по размера на предвидената административна имуществена санкция - 1 600 000 EUR.

5 На 17 и 18 юли 2017 г. жалбоподателят представя писмени становища по проекта на решението.

6 На 23 ноември 2017 г. ЕЦБ издава решение на основание член 18, параграф 1 от Регламент (ЕС) № 1024/2013 на Съвета от 15 октомври 2013 година за възлагане на Европейската централна банка на конкретни задачи относно политиките, свързани с пруденциалния надзор над кредитните институции (ОВ L 287, 2013 г., стр. 63), с което, първо, приема, че жалбоподателят е извършил нарушение, състоящо се в неизпълнение на задължението му по член 77, буква а) от Регламент № 575/2013 да се снабди с предварителното разрешение на компетентния орган, преди да изкупува обратно инструменти на базовия собствен капитал от първи ред, доколкото между 1 януари 2014 г. и 7 ноември 2016 г. е изкупувал обратно свои акции, второ, налага му административна имуществена санкция в размер на 1 600 000 EUR, и трето, решава да публикува тази административна имуществена санкция на своя уебсайт без запазване на анонимността на жалбоподателя.

7 На 22 декември 2017 г. жалбоподателят подава искане за преглед на това решение на основание член 24, параграфи 1, 5 и 6 от Регламент № 1024/2013 във връзка с член 7 от Решение 2014/360/ЕС на ЕЦБ от 14 април 2014 година относно създаването на Административен съвет за преглед и установяването на оперативните му правила (ОВ L 175, 2014 г., стр. 47). На 25 януари 2018 г. е проведено заседание пред Административния съвет за преглед.

8 На 21 февруари 2018 г. Административният съвет за преглед излиза със становище за законосъобразност на решението на ЕЦБ.

9 На 14 март 2018 г. ЕЦБ приема Решение ECB-SSM-2018-ESSAB-4, SNC-2016-0026 на основание член 18, параграф 1 от Регламент № 1024/2013, което в съответствие с член 24, параграф 7 от същия регламент отменя и заменя решението от 23 ноември 2017 г., но има идентично съдържание като него (наричано по-нататък „обжалваното решение“).

10 На първо място, ЕЦБ приема, че е налице нарушение, извършено от жалбоподателя. Тя припомня, че откакто на 1 януари 2014 г. влиза в сила Регламент № 575/2013, съгласно член 77, буква а) от този регламент, а също и съгласно член 29, параграф 1 и член 31, параграф 1 от Делегиран регламент (ЕС) № 241/2014 на Комисията от 7 януари 2014 година за допълване на Регламент № 575/2013 по отношение на регулаторните технически стандарти за капиталовите изисквания за институциите (ОВ L 74, 2014 г., стр. 8), кредитните институции, които искат да изкупят обратно инструменти на базовия собствен капитал от първи ред, трябва да се снабдят с предварителното разрешение на компетентния орган. ЕЦБ припомня, че от 4 ноември 2014 г. тя е компетентният орган по смисъла на този регламент, а преди това компетентен орган по отношение на жалбоподателя е била Banco de España (Централната банка на Испания).

11 ЕЦБ отбелязва, че жалбоподателят е изкупувал обратно свои акции, без да поиска предварителното разрешение на компетентния орган по смисъла на Регламент № 575/2013. Тя припомня, че на 16 март 2016 г. жалбоподателят е подал до съвместния надзорен екип искане за разяснения по въпроса приложим ли е член 77 от Регламент № 575/2013 спрямо сделките със собствени акции и че на 23 март 2016 г. екипът е отговорил утвърдително. Тя подчертава, че въпреки това от 24 март до 7 ноември 2016 г. жалбоподателят е продължил да изкупува обратно свои акции без разрешение.

12 Поради това ЕЦБ приема, че от 1 януари 2014 г. до 7 ноември 2016 г. жалбоподателят не е спазвал член 77, буква а) от Регламент № 575/2013 във връзка с член 29, параграф 1 и член 31, параграф 1 от Делегиран регламент № 241/2014 и че между 1 януари 2014 г. и 23 март 2016 г. това нарушение е извършвано най-малкото по небрежност, а между 24 март и 7 ноември 2016 г. е извършвано умишлено.

13 На второ място, ЕЦБ налага на жалбоподателя административна имуществена санкция в размер на 1 600 000 EUR за това нарушение. Тя подчертава, че съгласно член 18, параграф 1 от Регламент № 1024/2013 е овластена да налага административна имуществена санкция в случай на нарушаване на изискване на съответни пряко приложими актове от правото на Съюза, по отношение на което съгласно приложимото право на Съюза компетентните органи са оправомощени да налагат административни имуществени санкции. Тя припомня, че съгласно член 18, параграф 3 от същия регламент налаганите санкции трябва да са „ефективни, пропорционални и възпиращи“.

14 Като смекчаващи обстоятелства ЕЦБ взема предвид това, че самият жалбоподател е уведомил съвместния надзорен екип за своите действия, осъществяващи състава на нарушението, и че след 7 ноември 2016 г. той е спазвал задълженията си по член 77, буква а) от Регламент № 575/2013. Тя също така взема предвид обстоятелството, че през периода на нарушението в декларациите си относно капиталовите изисквания жалбоподателят правилно е приспадал обратно изкупените акции.

15 Тя приема, че административна имуществена санкция в размер на 1 600 000 EUR, което се равнява на 0,03 % от годишния оборот на жалбоподателя, е пропорционална.

16 На трето място, ЕЦБ решава да публикува наложената административна имуществена санкция на своя уебсайт без запазване на анонимността на жалбоподателя. Тя по същество припомня, че както следва и от съображение 38 от Директива 2013/36/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 26 юни 2013 година относно достъпа до осъществяването на дейност от кредитните институции и относно пруденциалния надзор върху кредитните институции и инвестиционните посредници, за изменение на Директива 2002/87/ЕО и за отмяна на директиви 2006/48/ЕО и 2006/49/ЕО (ОВ L 176, 2013 г., стр. 338), и от член 18, параграф 6 от Регламент № 1024/2013, принципът е административните санкции да се публикуват, за да имат възпиращ ефект. Тя приема, че жалбоподателят не е доказал да отговаря на условията по член 132, параграф 1 от Рамковия регламент за ЕНМ, който дава възможност за анонимно публикуване на административните имуществени санкции.

17 На 15 март 2018 г. жалбоподателят уведомява ЕЦБ, че обмисля да подаде до Общия съд жалба за отмяна и молба за постановяване на временни мерки във връзка с публикуването на наложената санкция.

18 На 20 март 2018 г. ЕЦБ уведомява жалбоподателя, че ще публикува административната имуществена санкция между вечерта на 21 март 2018 г., сряда, и сутринта на 22 март 2018 г., четвъртък.

19 На 22 март 2018 г. сутринта жалбоподателят уведомява ЕЦБ, че смята да подаде жалба против обжалваното решение и молба за постановяване на временни мерки. На същия ден ЕЦБ му указва, че му оставя време до 12,00 ч. на 23 март 2018 г., за да подаде тази молба, а в противен случай тя ще публикува санкцията на своя уебсайт на 26 март 2018 г.

20 На 8 май 2018 г. наложената на жалбоподателя имуществена санкция е публикувана на уебсайта на ЕЦБ.

**Производството и исканията на страните**

21 На 23 март 2018 г. жалбоподателят подава разглежданата тук жалба в секретариата на Общия съд. С писмо, постъпило в секретариата на Общия съд на същия ден, жалбоподателят подава искане да му се осигури анонимност.

22 С отделна писмена молба, подадена в секретариата на Общия съд на 26 март 2018 г., по реда за допускане на обезпечение на основание членове 278 ДФЕС и 279 ДФЕС жалбоподателят по същество отправя до председателя на Общия съд главно искане за спиране на изпълнението на точка 5 от обжалваното решение, която се отнася до публикуването на наложената административна имуществена санкция, и евентуално искане за спиране на изпълнението на точка 5 в частта, в която предвижда публикуване на санкцията без запазване на анонимността на жалбоподателя.

23 Молбата на жалбоподателя е отхвърлена с определение от 3 май 2018 г., VQ/ЕЦБ (T-203/18 R, непубликувано, EU:T:2018:261), като съдът не се произнася по съдебните разноски.

24 С акт от 8 юни 2018 г. председателят на втори състав (в предходния му персонален състав) уважава подаденото от жалбоподателя искане да му се осигури анонимност.

25 С писмени молби, подадени в секретариата на Общия съд съответно на 15 юни и 9 юли 2018 г., Съветът на Европейския съюз и Европейската комисия молят да встъпят в производството в подкрепа на исканията на ЕЦБ. С актове от 27 юли и 17 август 2018 г. председателят на втори състав на Общия съд (в предходния му персонален състав) допуска встъпването на Съвета и Комисията в подкрепа на исканията на ЕЦБ.

26 По предложение на съдията докладчик като част от процесуално-организационните действия, предвидени в член 89 от Процедурния правилник, Общият съд приканва ЕЦБ да отговори на един въпрос, а другите страни — да изложат своето становище. Искането му е изпълнено в определените срокове.

27 След промяна в съставите на Общия съд делото е разпределено на нов съдия докладчик, който е включен във втори състав, на който съответно е разпределено настоящото дело.

28 По предложение на втори състав Общият съд взема решение на основание член 28 от Процедурния правилник да преразпредели делото на разширен състав.

29 В определения срок не постъпва искане от страните по реда на член 106 от Процедурния правилник да бъде проведено съдебно заседание за изслушване на устните състезания.

30 Съгласно член 106, параграф 3 от Процедурния правилник Общият съд (втори разширен състав) решава да се произнесе, без да провежда устна фаза на производството.

31 Жалбоподателят моли Общия съд:

– да отмени обжалваното решение,

– по реда на член 277 ДФЕС да обяви за незаконосъобразен член 18, параграф 6 от Регламент № 1024/2013 и съответно да отмени обжалваното решение,

– да осъди ЕЦБ да заплати съдебните разноски.

32 ЕЦБ и Комисията молят Общия съд:

– да отхвърли жалбата,

– да осъди жалбоподателя да заплати съдебните разноски.

33 Съветът по същество моли Общия съд да отхвърли като явно неоснователно възражението за незаконосъобразност, повдигнато от жалбоподателя по отношение на член 18, параграф 6 от Регламент № 1024/2013.

**От правна страна**

34 В началото следва да се отбележи, че второто искане на жалбоподателя до Общия съд е да обяви по реда на член 277 ДФЕС, че член 18, параграф 6 от Регламент № 1024/2013 е незаконосъобразен, и съответно да отмени обжалваното решение.

35 Това искане трябва да се разбира като инцидентно искане за установяване на незаконосъобразност на член 18, параграф 6 от Регламент № 1024/2013. Ето защо възражението за незаконосъобразност, повдигнато от жалбоподателя по реда на член 277 ДФЕС, ще трябва да се разгледа само в рамките на анализа на направеното от жалбоподателя искане за отмяна на обжалваното решение.

36 Жалбоподателят обжалва това решение на три основания, а именно, първо, нарушение на член 18, параграф 1 от Регламент № 1024/2013 и член 49, параграф 1 от Хартата на основните права на Европейския съюз (наричана по-нататък „Хартата“), както и на принципа на пропорционалност, второ, нарушение на член 132, параграф 1, първа алинея, буква б) от Рамковия регламент за ЕНМ, и трето, по същество нарушение на член 263, шеста алинея ДФЕС и член 47 от Хартата. Във връзка с третото основание жалбоподателят повдига и възражението за незаконосъобразност на член 18, параграф 6 от Регламент № 1024/2013, като с това по същество се оплаква от липса на правно основание за обжалваното решение.

***По първото основание: нарушение на член 18, параграф 1 от Регламент № 1024/2013 и на член 49, параграф 1 от Хартата, както и на принципа на пропорционалност***

37 По първото основание жалбоподателят по същество излага две оплаквания, първото — от нарушение на член 18, параграф 1 от Регламент № 1024/2013 и член 49, параграф 1 от Хартата, а второто — от нарушение на принципа на пропорционалност.

*По първото оплакване — нарушение на член 18, параграф 1 от Регламент № 1024/2013 и на член 49, параграф 1 от Хартата*

38 В обжалваното решение ЕЦБ приема, че жалбоподателят е извършил нарушение на член 77, буква а) от Регламент № 575/2013, състоящо се в обратно изкупуване на инструменти на базовия собствен капитал от първи ред без предварителното разрешение на компетентния орган, и затова му налага административна санкция на основание член 18, параграф 1 от Регламент № 1024/2013.

39 Жалбоподателят по същество поддържа, че не е бил длъжен да спазва член 77, буква а) от Регламент № 575/2013, докато не станат приложими всички капиталови изисквания по член 78, параграф 1 от същия регламент. Оттук той стига до извода, че доколкото изискването за притежаване на предпазен капиталов буфер, предвидено в Директива 2013/36, към която препраща член 78, параграф 1 от Регламент № 575/2013, става приложимо в Испания едва от 1 януари 2016 г., не е възможно преди тази дата той да е извършил нарушение на член 77, буква а) от Регламент № 575/2013. Оттук по същество следвало, че като му е наложила административна имуществена санкция за това поведение, ЕЦБ е действала въз основа на все още неприложими разпоредби на Директива 2013/36 и се е произнесла в нарушение както на член 18, параграф 1 от Регламент № 1024/2013, така и на принципа на законоустановеност на нарушенията и наказанията, гарантиран от член 49, параграф 1 от Хартата.

40 ЕЦБ, подпомагана от Комисията, оспорва доводите на жалбоподателя.

41 Съгласно член 18, параграф 1 от Регламент № 1024/2013 „[с] оглед на изпълнението на възложените ѝ с настоящия регламент задачи, когато кредитни институции, финансови холдинги или смесени финансови холдинги умишлено или по небрежност нарушават изискване на съответни пряко приложими правни актове от правото на Съюза, по отношение на което съгласно приложимото право на Съюза компетентните органи са оправомощени да налагат административни имуществени наказания, ЕЦБ може да налага административни имуществени наказания“.

42 Оттук следва, че за да може ЕЦБ да наложи административна имуществена санкция, трябва да са изпълнени две кумулативни условия. Първото условие е за произхода на нарушението — то трябва да засяга пряко приложим акт от правото на Съюза. Второто условие е компетентните органи да са оправомощени да налагат административни имуществени санкции за това нарушение съгласно приложимото право на Съюза.

43 Във връзка с разглежданото тук основание жалбоподателят оспорва само изпълнението на първото условие по член 18, параграф 1 от Регламент № 1024/2013, като се мотивира с доводите, изложени в точка 39 по-горе.

44 Тези доводи не могат да бъдат приети.

45 Между страните е безспорно, че между 1 януари 2014 г. и 7 ноември 2016 г. жалбоподателят изкупува обратно свои акции, класирани сред инструментите на базовия му собствен капитал от първи ред, без преди това да поиска разрешение от компетентния орган, а именно от Централната банка на Испания, а след 4 ноември 2014 г. — от ЕЦБ.

46 Член 77 от Регламент № 575/2013, който е озаглавен „Условия за намаляване на собствения капитал“, предвижда следното:

„1. Институцията трябва да поиска предварително разрешение на компетентния орган, за да извърши едно от следните или и двете заедно:

а) да намали, да изкупи или да изкупи обратно емитираните от нея инструменти на базовия собствен капитал от първи ред по разрешения от приложимото национално право начин;

б) да упражни кол опция по отношение на инструменти на допълнителния капитал от първи ред или на капитала от втори ред, да ги изкупи, изплати или да ги изкупи обратно, в зависимост от случая, преди договорения падеж“.

47 Член 77 от Регламент № 575/2013 в този смисъл е разпоредба на пряко приложим акт от правото на Съюза, която налага на кредитните институции задължението да се снабдят с предварителното разрешение на компетентния орган, преди да изкупуват или обратно да изкупуват в частност инструменти на базовия собствен капитал от първи ред.

48 Освен това член 77 от Регламент № 575/2013 има недвусмислен текст, който налага на кредитните институции задължението да поискат предварителното разрешение на компетентния орган, задължение, което зависи само от осъществяването на хипотезите по букви а) и б) от тази разпоредба, но не и от прилагането на разпоредбите на други актове на Съюза.

49 Този извод не намира опровержение в доводите на жалбоподателя, че компетентният орган не е можел да упражнява контрол съгласно член 78 от Регламент № 575/2013.

50 Наистина е вярно, че целта на член 77 от Регламент № 575/2013 е да се даде възможност на компетентния орган да изпълни възложената му с член 78 от този регламент задача да упражнява контрол по отношение на последиците, които планираното от дадена институция намаляване на собствения капитал би имало за спазването на минималните капиталови изисквания. Противно на поддържаното от жалбоподателя обаче, компетентният орган е можел да упражнява такъв контрол спрямо него, и то още преди да започнат да се прилагат разпоредбите на Директива 2013/36 относно капиталовите буфери.

51 Член 78, параграф 1, буква б) от Регламент № 575/2013, който е озаглавен „Разрешение от надзорен орган за намаляване на собствения капитал“, предвижда следното:

„1. Компетентният орган дава разрешение на институцията да намали, да изкупи обратно, да упражни кол опция или да изкупи инструменти на базовия собствен капитал от първи ред, допълнителния капитал от първи ред или капитала от втори ред, когато е изпълнено някое от следните условия:

[…]

б) институцията е представила на компетентния орган убедителни доказателства, че след въпросното действие собственият ѝ капитал надхвърля изискванията по член 92, параграф 1 от настоящия регламент и комбинираното изискване за буфер в член 128, точка 6 от Директива 2013/36/ЕС с марж, който компетентният орган може да счита за необходим въз основа на член 104, параграф 3 от Директива 2013/36/ЕС“.

52 Следователно последиците от планираното от съответната институция намаляване на собствения капитал се оценяват от гледна точка на минималното изисквано равнище на собствения капитал на кредитната институция не само въз основа на Директива 2013/36, но и въз основа на Регламент № 575/2013.

53 В този смисъл, доколкото капиталовите изисквания по член 92, параграф 1 от Регламент № 575/2013 са били в сила още от началния момент на прилагане на този регламент, компетентният орган е можел да провери последиците, които обратното изкупуване на акции на жалбоподателя би имало за спазването на произтичащите от тази разпоредба минимални капиталови изисквания.

54 Предвид изложеното по-горе следва да се заключи, че ЕЦБ не се е произнесла в нарушение на член 18, параграф 1 от Регламент № 1024/2013, нито на принципа на законоустановеност на нарушенията и наказанията, закрепен в член 49, параграф 1 от Хартата.

*По оплакването от нарушение на принципа на пропорционалност*

*– По допустимостта на оплакването*

55 ЕЦБ смята, че оплакването от нарушение на принципа на пропорционалност трябва да се отхвърли като недопустимо, тъй като е направено за първи път на етапа на репликата.

56 В това отношение следва да се припомни, че съгласно член 84, параграф 1 от Процедурния правилник посочването на нови основания в хода на производството е забранено, освен ако те не почиват на правни или фактически обстоятелства, установени в хода на производството. Следва обаче да се обяви за допустимо посочването на основание, което доразвива основание, изложено по-рано изрично или имплицитно в жалбата, и което се намира в тясна връзка с последното. За да може да се счита за доразвиване на изложено по-рано основание или оплакване, новият довод трябва да има достатъчно тясна връзка с първоначално изложените в жалбата основания или оплаквания, така че да може да се разглежда като резултат от обичайното развитие на обсъжданията в състезателното производство (вж. решение от 20 ноември 2017 г., Petrov и др./Парламент, T-452/15, EU:T:2017:822, т. 46 и цитираната съдебна практика).

57 В репликата жалбоподателят поддържа, че като му е наложила административна имуществена санкция, ЕЦБ е действала в нарушение на принципа на пропорционалност, доколкото, от една страна, не е било сигурно какъв е обхватът на член 77, буква а) от Регламент № 575/2013, жалбоподателят е бил добросъвестен, действията му са били прозрачни, спазил е капиталовите изисквания, а и практиката по обратно изкупуване на акции е обичайна в Испания, и доколкото, от друга страна, ЕЦБ е имала на свое разположение други, по-слабо ограничителни средства.

58 Следва да се отбележи, че първо, в точка 48 от жалбата жалбоподателят подчертава обстоятелството, че ЕЦБ е имала редица средства на свое разположение, второ, в частност в точки 49, 59 и 60 от жалбата той изтъква, че съществуват съмнения в точния обхват на член 77, буква а) и член 78 от Регламент № 575/2013 и че не е давано никакво обяснение как трябва да се

тълкуват тези разпоредби, и трето, в точка 64 от жалбата той поддържа, че когато става въпрос за налагане на административна имуществена санкция, ЕЦБ не може да основава действията си спрямо него на неблагоприятното за него тълкуване.

59 В този смисъл, въпреки че жалбоподателят не е изложил в жалбата изрично твърдение, че налагането на санкция спрямо него представлява нарушение на принципа на пропорционалност, по същество доводите му вече са съдържали подобно оплакване. Ето защо включеното в репликата оплакване от нарушение на принципа на пропорционалност трябва да се приеме за доразвиване на изтъкнато в жалбата оплакване по смисъла на съдебната практика, цитирана в точка 56 по-горе.

60 Следователно по изложените съображения разглежданото тук оплакване е допустимо.

*– По основателността на оплакването*

61 Съгласно постоянната съдебна практика принципът на пропорционалност, който е част от общите принципи на правото на Съюза, изисква актовете на институциите на Съюза да са годни да осъществят легитимните цели на съответната правна уредба и да не надхвърлят границите на необходимото за осъществяването на тези цели, като се има предвид, че когато съществува избор между няколко подходящи мерки, трябва да се приложи мярката, която създава най-малко ограничения, а породените от нея неудобства не трябва да са несъразмерни с тези цели (вж. решение от 4 май 2016 г., Philip Morris Brands и др., C-547/14, EU:C:2016:325, т. 165 и цитираната съдебна практика).

62 В това отношение е вярно, че съгласно член 18, параграф 1 от Регламент № 1024/2013 ЕЦБ „може“ да налага административни имуществени санкции, тоест не е длъжна да го прави. Следователно ЕЦБ трябва да се съобразява с принципа на пропорционалност не само когато определя размера на санкцията — за да спази член 18, параграф 3 от същия регламент, който изисква налаганите санкции да са „пропорционални“, но и когато решава дали извършеното нарушение оправдава налагането на санкция.

63 Налага се обаче констатацията, че решението на ЕЦБ да наложи административна имуществена санкция на жалбоподателя не е непропорционално, както твърди жалбоподателят.

64 На първо място, по изложените в точки 46—54 по-горе причини трябва да се приеме, че обхватът на задълженията на жалбоподателя е можел да бъде ясно изведен от текста на член 77, буква а) от Регламент № 575/2013. Следователно не е имало разумни съмнения в тълкуването на законодателството, заради които налагането на административна имуществена санкция от страна на ЕЦБ да е можело да е несъразмерно спрямо извършеното от жалбоподателя нарушение.

65 На второ място, този извод намира допълнително потвърждение в обстоятелството, че жалбоподателят продължава противоправното си поведение и след като на 23 март 2016 г. съвместният надзорен екип го информира за обхвата на задълженията му по член 77, буква а) от Регламент № 575/2013, обстоятелство, поради което ЕЦБ приема, че считано от тази дата, нарушението е извършвано вече не по небрежност, а умишлено.

66 Освен това ЕЦБ правилно отбелязва в писмените си изявления, че посочените от жалбоподателя алтернативи на налагането на административна имуществена санкция, като например упражняването на правомощията на ЕЦБ по член 16, параграф 2 от Регламент № 1024/2013, са ирелевантни в контекста на разглежданото тук оплакване, тъй като те не могат да са подходящи мерки по смисъла на съдебната практика, цитирана в точка 61 по-горе. Всъщност целта, с която са делегирани тези правомощия на ЕЦБ, е да ѝ се даде възможност да следи за

спазването на пруденциалните изисквания от кредитните институции, а не да санкционира тези институции (вж. в този смисъл решение от 13 декември 2017 г., Crédit mutuel Arkéa/ЕЦБ, T-712/15, EU:T:2017:900, т. 212).

67 Ето защо ЕЦБ не допуска нарушение на принципа на пропорционалност, когато решава в случая да наложи административна имуществена санкция на жалбоподателя.

68 По изложените съображения следва да се отхвърли второто оплакване и съответно да се приеме, че първото основание не е налице.

***По второто основание: нарушение на член 132, параграф 1, първа алинея, буква б) от Рамковия регламент за ЕНМ***

69 В обжалваното решение ЕЦБ приема, че е длъжна да публикува налаганите административни санкции без запазване на анонимността на съответното лице, освен ако не са изпълнени условията по член 132, параграф 1, първа алинея, буква а) или б) от Рамковия регламент за ЕНМ. Тя приема, че жалбоподателят не е доказал, че вредите, които би могъл да претърпи вследствие от публикуването на името му във връзка с наложената му санкция, биха били по-големи от присъщото за такъв вид публикация.

70 Жалбоподателят поддържа, че с решението си да публикува наложената му имуществена санкция без запазване на анонимността му ЕЦБ е нарушила член 132, параграф 1, първа алинея, буква б) от Рамковия регламент за ЕНМ, тъй като неправилно е приела, че подобна публикация не би му причинила несъразмерни вреди.

71 ЕЦБ, подпомагана от Комисията, оспорва доводите на жалбоподателя.

72 Съгласно член 18, параграф 6 от Регламент № 1024/2013 „ЕЦБ публикува всички наказания по параграф 1, независимо дали са били обжалвани или не, в случаите и съгласно условията, изложени в приложимото право на Съюза“.

73 Член 132, параграф 1 от Рамковия регламент за ЕНМ предвижда:

„1. ЕЦБ публикува, своевременно и след като съответното поднадзорно лице е било уведомено за решението на своя уебсайт, решенията за налагане на административни санкции, определени в член 120, на поднадзорни лица в участваща държава членка, включително информация относно вида и естеството на нарушението и относно това кое е съответното поднадзорно лице, освен ако такова публикуване:

[…]

б) би причинило — доколкото това може да се установи — несъразмерни вреди на съответното поднадзорно лице.

При тези обстоятелства решенията относно административните санкции се публикуват анонимно. Вместо това, когато има вероятност тези обстоятелствата да престанат да съществуват в рамките на разумен срок, публикуването съгласно настоящия параграф може да бъде отложено за този срок“.

74 На първо място, спорът засяга въпроса в какъв смисъл следва да се разбира условието, че публикуването на информацията кое е санкционираното лице трябва да причинява „несъразмерни вреди“ на това лице, за да се пристъпи към анонимно публикуване на санкцията в приложение на член 132, параграф 1 от Рамковия регламент за ЕНМ.

75 Според жалбоподателя това условие трябвало да се тълкува като изискване тежестта на разглежданото деяние да се претегли спрямо последиците от публикацията предвид репресивното естество на този вид публикации, а и за да се съобрази презумпцията за невиновност на съответното лице.

76 ЕЦБ, подпомагана от Комисията, по същество изтъква, че тежестта на нарушението не е релевантно съображение при прилагането на член 132, параграф 1, първа алинея, буква б) от Рамковия регламент за ЕНМ.

77 За да се определи смисълът на член 132, параграф 1, първа алинея, буква б) от Рамковия регламент за ЕНМ, следва да се вземат предвид не само текстът му, но и неговият контекст и целите на правната уредба, от която е част (вж. в този смисъл решение от 7 юни 2005 г., VEMW и др., C-17/03, EU:C:2005:362, т. 41 и цитираната съдебна практика).

78 Освен това има също трайно установена съдебна практика, че регламентите за изпълнение трябва, ако е възможно, да се тълкуват в съответствие с разпоредбите на основния регламент (решение от 19 юли 2012 г., Pie Optiek, C-376/11, EU:C:2012:502, т. 34 и цитираната съдебна практика). В този смисъл, доколкото е приет на основание член 33, параграф 2 от Регламент № 1024/2013, Рамковият регламент за ЕНМ трябва да се тълкува с оглед на Регламент № 1024/2013.

79 Що се отнася, първо, до езиковото тълкуване на член 132, параграф 1 от Рамковия регламент за ЕНМ, от текста му следва, че той въздига в принцип публикуването на всяко решение за налагане на административна имуществена санкция — без да отпраща към тежестта на съответното нарушение — и че сред подлежащата на публикуване информация е информацията кое е съответното поднадзорно лице. В този смисъл само по изключение, в две изчерпателно изброени хипотези, решенията относно административните имуществени санкции се публикуват анонимно или публикуването им може да се отложи.

80 Освен това член 132, параграф 1, първа алинея, буква б) от Рамковия регламент за ЕНМ не споменава тежестта на нарушението като съображение, което може да е релевантно за целите на прилагането на това изключение в полза на съответното лице.

81 Ето защо от езиковото тълкуване на член 132, параграф 1 от Рамковия регламент за ЕНМ следва, че тежестта на извършеното от кредитната институция нарушение не е релевантно съображение, когато ЕЦБ трябва да реши дали да приложи в полза на тази институция дерогацията по член 132, параграф 1, първа алинея, буква б) от този регламент.

82 Второ, следва да се отбележи, че този извод намира потвърждение в текста на член 18, параграф 6 от Регламент № 1024/2013, който гласи, че „ЕЦБ публикува всички наказания по параграф 1, независимо дали са били обжалвани или не“. От това задължително следва, че всяка санкция трябва по принцип да се публикува, независимо от тежестта на съответното нарушение.

83 Трето, този извод намира потвърждение и ако се вземе предвид Директива 2013/36.

84 Всъщност, доколкото определя режима на санкциите, приложими при нарушения на Регламент № 575/2013, Директива 2013/36 е част от правния контекст на член 18 от Регламент № 1024/2013, както личи и от препращанията в този член към „приложимото право на Съюза“.

85 Съгласно съображение 38 от Директива 2013/36, „[з]а да се гарантира, че административните санкции имат възпиращ ефект, обикновено те следва да се публикуват, освен в някои точно определени случаи“. Оттук следва, че законодателят е искал по принцип всяка санкция да се публикува с цел да се гарантира възпиращ ефект на тези санкции.

86 Освен това трябва да се отбележи, че член 68 от Директива 2013/36, който урежда правилата за публикуване на административните санкции от компетентните органи, следва аналогичен подход по този въпрос като член 132, параграф 1 от Рамковия регламент за ЕНМ, доколкото, от една страна, тази разпоредба също закрепва принцип за публикуване на всички налагани санкции, без да отпраща към тежестта на съответното нарушение, и от друга страна, тежестта на нарушението изобщо не се споменава в изключенията от този принцип.

87 По всички изложени съображения следва да се заключи, че условието по член 132, параграф 1, първа алинея, буква б) от Рамковия регламент за ЕНМ, което предполага вредите, причинявани от публикация без запазване на анонимността на съответното лице, да са „несъразмерни“, трябва да се преценява единствено въз основа на оценка на последиците за положението на лицето от отказа да се запази анонимността му, без да се взема предвид тежестта на констатираното му нарушение.

88 Този извод не намира опровержение в довода на жалбоподателя за необходимостта тази разпоредба да се тълкува в светлината на принципа за презумпцията за невиновност.

89 Наистина съгласно постоянната съдебна практика разпоредбите на правото на Съюза трябва да се тълкуват в светлината на основните права, които са неразделна част от общите принципи на правото, за чието спазване следи съдът на Съюза, и които понастоящем са закрепени в Хартата (вж. решение от 25 май 2016 г., Meroni, C-559/14, EU:C:2016:349, т. 45 и цитираната съдебна практика).

90 Предвид съвсем ясния смисъл както на член 132, параграф 1 от Рамковия регламент за ЕНМ, така и на член 18, параграф 6 от Регламент № 1024/2013 обаче не е възможно отклоняване от тълкуването, което следва от точки 79—87 по-горе. Всъщност, ако това беше възможно, принципът на съответстващо тълкуване на текстовете на вторичното право на Съюза би послужил като основание за тълкуване contra legem, каквото не бива да се допуска (вж. в този смисъл определение от 17 юли 2015 г., ЕЕВ/Комисия, T-685/14, непубликувано, EU:T:2015:560, т. 31 и цитираната съдебна практика). По отношение на ясна и недвусмислена разпоредба Общият съд е компетентен да провери нейното съответствие с разпоредбите на Договора и с общите принципи на правото на Съюза само в случай на повдигнато възражение за незаконосъобразност по смисъла на член 277 ДФЕС.

91 Жалбоподателят наистина повдига възражение за незаконосъобразност на член 18, параграф 6 от Регламент № 1024/2013, но не защото разпоредбата предвижда принципно да се публикуват административните имуществени санкции, каквато и да е тежестта на нарушението, а само в контекста на третото изтъкнато основание — доколкото посочената разпоредба предвижда публикуване на тези санкции преди изтичането на срока за обжалване пред Общия съд.

92 На второ място, следва да се провери дали в обжалваното решение ЕЦБ правилно е приела, че публикуването на санкцията без запазване на анонимността на жалбоподателя не би му причинило „несъразмерни вреди“ по смисъла на член 132, параграф 1, първа алинея, буква б) от Рамковия регламент за ЕНМ.

93 В това отношение следва най-напред да се отхвърлят доводите на жалбоподателя, че Общият съд е трябвало да упражни пълен съдебен контрол по въпроса пропорционално ли е публикуването на наложената му санкция.

94 Всъщност, дори да се допусне, че както поддържа жалбоподателят, Общият съд разполага с правомощие за пълен съдебен контрол на основание член 261 ДФЕС по отношение на санкциите, налагани от ЕЦБ съгласно член 18, параграф 1 от Регламент № 1024/2013, обхватът на това правомощие — за разлика от обхвата на контрола за законосъобразност, предвиден в

член 263 ДФЕС — би бил строго ограничен до въпроса за определянето на размера на санкцията (вж. по аналогия решение от 21 януари 2016 г., Galp Energía España и др./Комисия, C-603/13 P, EU:C:2016:38, т. 76 и цитираната съдебна практика).

95 Следователно Общият съд не може да упражнява контрол за законосъобразност по отношение на прилагането от ЕЦБ на член 132, параграф 1, първа алинея, буква б) от Рамковия регламент за ЕНМ.

96 Жалбоподателят смята, че предвид значимостта на последиците му публикуването на санкцията е несъразмерно спрямо ниската тежест и малката продължителност на нарушението. В това отношение, първо, той изтъква, че е бил добросъвестен, че пазарните му действия са били прозрачни и че е съдействал в хода на административното производство. Второ, той посочва, че размерът на административната имуществена санкция сам по себе си е достатъчен, за да ѝ осигури възпиращ ефект. Трето, той подчертава тежестта на последиците от публикацията, доколкото тя увреждала репутацията му, което пък водело до намаляване на пазарната стойност на акциите му. Като се позовава на изследване на Оксфордския университет (Обединеното кралство) за резултата от увреждания на репутацията вследствие от определена извадка от мерки за изпълнение на регулаторната уредба, той изтъква, че отрицателните последици за репутацията му са много по-големи и дори несравними с размера на санкцията. Затова било несъразмерно да се публикува санкция, чийто размер се свежда до 0,03 % от оборота. Жалбоподателят посочва и последиците от публикуването на наложена от ЕЦБ санкция на друга кредитна институция върху стойността на акциите ѝ.

97 Що се отнася до доводите на жалбоподателя за уж ниската тежест на извършеното от него нарушение, по изложените в точки 74—91 по-горе причини тези доводи не са релевантни в контекста на контрола за законосъобразност на отказа на ЕЦБ да приложи в полза на жалбоподателя член 132, параграф 1, първа алинея, буква б) от Рамковия регламент за ЕНМ.

98 Що се отнася до доводите на жалбоподателя за последиците от публикуването на наложената му санкция, от тях само следва, че публикуването на налаганите на кредитните институции административни санкции може да има отрицателни последици за репутацията им. По изложените в точка 85 по-горе причини обаче трябва да се приеме, че това обстоятелство е било отчетено и дори търсено от законодателя, когато той решава да въведе принципа за публикуването на налаганите на кредитните институции санкции, за да се гарантира възпиращият им ефект.

99 В този смисъл, за да е длъжна ЕЦБ да приложи член 132, параграф 1, първа алинея, буква б) от Рамковия регламент за ЕНМ, би следвало последиците от публикуването на санкцията без запазване на анонимността да може да надхвърлят последиците от присъщото за тази публикация увреждане на репутацията. Трябва обаче да се констатира, че жалбоподателят не сочи никакви данни в смисъл, че в настоящия случай би могло да е така.

100 Поради това следва да се приеме, че второто основание не е налице.

***По третото основание: по същество нарушение на член 263, шеста алинея ДФЕС и член 47 от Хартата***

101 Жалбоподателят по същество поддържа, че като е предвидила публикуването на обжалваното решение преди изтичането на срока за обжалване по член 263, шеста алинея ДФЕС, ЕЦБ е действала в нарушение на тази разпоредба и на член 47 от Хартата. В това отношение той излага две оплаквания. Във връзка с първото оплакване той повдига възражение за незаконосъобразност на член 18, параграф 6 от Регламент № 1024/2013, доколкото тази разпоредба била в противоречие с член 263, шеста алинея ДФЕС и член 47 от Хартата. Във

връзка с второто оплакване той по същество твърди, че ЕЦБ не е тълкувала и приложила по такъв начин думата „своевременно“, съдържаща се в разпоредбата на член 132, параграф 1 от Рамковия регламент за ЕНМ, че да осигури съответствието на тази разпоредба с член 263, шеста алинея ДФЕС и член 47 от Хартата.

*По първото оплакване — възражението за незаконосъобразност на член 18 параграф 6 от Регламент № 1024/2013*

102 Според жалбоподателя член 18, параграф 6 от Регламент № 1024/2013, доколкото предвижда правило за задължително публикуване на административните имуществени санкции, независимо дали санкционираната кредитна институция обжалва или не, е в противоречие с член 263, шеста алинея ДФЕС и с правото на ефективни правни средства за защита, закрепено в член 47 от Хартата.

103 В това отношение той изтъква, че отказът на ЕЦБ да уважи дадено искане за анонимно публикуване на санкцията трябва да може да се обжалва по съдебен ред, а това обжалване става безпредметно в случай на публикуване на имуществената санкция преди обжалването. Оттук той стига до извода, че ЕЦБ не може да публикува имуществената санкция, преди да изтече срокът за обжалване по член 263, шеста алинея ДФЕС.

104 ЕЦБ, подпомагана от Съвета и от Комисията, оспорва доводите на жалбоподателя.

105 Съгласно член 18, параграф 6 от Регламент № 1024/2013 „ЕЦБ публикува всички наказания по параграф 1, независимо дали са били обжалвани или не“.

106 Налага се констатацията, че като предвижда публикуване на решението за налагане на санкция включително в случай на обжалването му, член 18, параграф 6 от Регламент № 1024/2013 просто прилага член 278, първо изречение ДФЕС, съгласно който подадените до Съда на Европейския съюз жалби нямат суспензивно действие.

107 Ето защо повдигнатото от жалбоподателя възражение за незаконосъобразност не може да се приеме.

*По второто оплакване — по същество от нарушение на член 18, параграф 6 от Регламент № 1024/2013 и на член 132, параграф 1 от Рамковия регламент за ЕНМ, тълкувани в съответствие с член 263 ДФЕС и член 47 от Хартата*

*– По допустимостта на оплакването*

108 ЕЦБ и Комисията поддържат, че второто оплакване трябва да се отхвърли като недопустимо съгласно член 84, параграф 1 от Процедурния правилник, тъй като е изложено за първи път в репликата.

109 Следва да се отбележи, че в изложените си в жалбата съображения по третото основание жалбоподателят не се ограничава само с довода, че член 18, параграф 6 от Регламент № 1024/2013 е в противоречие с член 263, шеста алинея ДФЕС и член 47 от Хартата. В точки 117—122 от жалбата той възразява и срещу начина, по който ЕЦБ е тълкувала и приложила думата „своевременно“, съдържаща се в член 132, параграф 1 от Рамковия регламент за ЕНМ.

110 Следователно съображенията в репликата, с които жалбоподателят поддържа, че ЕЦБ е действала в нарушение на член 18, параграф 6 от Регламент № 1024/2013 и член 132, параграф 1 от Рамковия регламент за ЕНМ, тълкувани в съответствие с член 263 ДФЕС и член 47 от Хартата, трябва да се разглеждат като доразвиване на изложено в жалбата оплакване по смисъла на съдебната практика, цитирана в точка 56 по-горе.

111 Следователно разглежданото тук оплакване е допустимо.

*– По основателността на оплакването*

112 Жалбоподателят изтъква, че член 18, параграф 6 от Регламент № 1024/2013 и член 132, параграф 1 от Рамковия регламент за ЕНМ трябва да се тълкуват в съответствие с член 263 ДФЕС и член 47 от Хартата. Това означавало, че когато дадена кредитна институция я уведоми, че смята да подаде жалба против приетото от нея решение, ЕЦБ трябвало да даде възможност на тази институция да ползва изцяло срока за обжалване, преди да пристъпи към публикуването на това решение на своя уебсайт.

113 Жалбоподателят напомня, че на 15 март 2018 г., тоест в деня след приемането на обжалваното решение, е уведомил ЕЦБ за намерението си да подаде жалба и да поиска спиране на изпълнението на това решение. Той се оплаква, че на първо време, а именно на 20 март 2018 г., ЕЦБ го уведомила, че публикацията ще бъде осъществена между 21 март 2018 г. вечерта и 22 март 2018 г. Едва на второ време ЕЦБ решила да публикува решението чак на 26 март 2018 г., при условие че преди 23 март 2018 г. бъде подадена жалба до Общия съд. Жалбоподателят по същество поддържа, че като е ограничила срока, в който той може да подаде жалба, и като му е дала противоречиви указания за това кога ще бъде публикувана административната имуществена санкция, ЕЦБ е действала в нарушение на принципа на ефективна съдебна защита по член 47 от Хартата и член 263, шеста алинея ДФЕС.

114 В точка 5.10 от обжалваното решение ЕЦБ решава да публикува на своя уебсайт наложената на жалбоподателя санкция без запазване на анонимността му в съответствие с изискванията на член 132, параграф 1 от Рамковия регламент за ЕНМ.

115 Както беше посочено в точка 73 по-горе, член 132, параграф 1 от Рамковия регламент за ЕНМ предвижда, че ЕЦБ публикува на своя уебсайт „своевременно […] решенията за налагане на административни санкции […] на поднадзорни лица в участваща държава членка, включително информация относно вида и естеството на нарушението и относно това кое е съответното поднадзорно лице“.

116 Освен това, както вече беше споменато в точка 72 по-горе, член 18, параграф 6 от Регламент № 1024/2013 гласи, че „ЕЦБ публикува всички наказания по параграф 1, независимо дали са били обжалвани или не, в случаите и съгласно условията, изложени в приложимото право на Съюза“.

117 Както беше припомнено в точка 89 по-горе, разпоредбите на правото на Съюза трябва да се тълкуват в светлината на основните права, които са неразделна част от общите принципи на правото, за чието спазване следи съдът на Съюза, и които понастоящем са закрепени в Хартата.

118 В настоящия случай жалбоподателят поддържа, че в обжалваното решение ЕЦБ е трябвало да приложи член 18, параграф 6 от Регламент № 1024/2013 и член 132, параграф 1 от Рамковия регламент за ЕНМ, като в съответствие с принципа на ефективна съдебна защита по член 47 от Хартата ги тълкува в смисъл, че решението за налагане на санкция на жалбоподателя може да се публикува на уебсайта на ЕЦБ без запазване на анонимността му само след изтичането на срока за обжалване на това решение по член 263, шеста алинея ДФЕС.

119 От член 18, параграф 6 от Регламент № 1024/2013 във връзка с член 132, параграф 1 от Рамковия регламент за ЕНМ следва, че предвиденото в тях задължение на ЕЦБ да публикува решенията за налагане на санкции, по принцип без да запазва анонимността на съответното лице, трябва да се изпълнява „своевременно“, „независимо дали [тези решения] са били обжалвани или не“, тоест независимо от наличието на евентуална жалба.

120 Както вече беше посочено в точка 106 по-горе, така наложеното на ЕЦБ задължение е просто приложение на презумпцията за законосъобразност, която важи общо за актовете на институциите и органите на Съюза, и на правилото за задължителния характер на тези актове.

121 В това отношение следва да се припомни, че съгласно член 297, параграф 2, последна алинея ДФЕС „решенията, които посочват адресат, се нотифицират до онези, до които са адресирани, и произвеждат действие от момента на нотифициране“. Освен това съобразно презумпцията за законосъобразност на актовете на институциите и органите на Съюза, израз на която е закрепеният в член 278, първо изречение ДФЕС принцип, че жалбите нямат суспензивно действие, посочените актове произвеждат правно действие, докато не бъдат оттеглени, отменени в производство по жалба за отмяна или обявени за невалидни в отговор на преюдициално запитване или възражение за незаконосъобразност (решения от 15 юни 1994 г., Комисия/BASF и др., C-137/92 P, EU:C:1994:247, т. 48 и от 21 декември 2011 г., Франция/People's Mojahedin Organization of Iran, C-27/09 P, EU:C:2011:853, т. 74).

122 Задължението на ЕЦБ да публикува решенията за налагане на санкции своевременно, по принцип без да запазва анонимността на съответното лице и независимо от наличието на евентуална жалба, произтича достатъчно ясно и точно от разпоредбите на член 18, параграф 6 от Регламент № 1024/2013 във връзка с член 132, параграф 1 от Рамковия регламент за ЕНМ, както и по-общо от презумпцията за законосъобразност и задължителния характер на актовете на институциите и органите на Съюза, за да е невъзможно да се подложи на съответстващо тълкуване като поисканото от жалбоподателя, без да се стигне до забранено от съдебната практика тълкуване contra legem (вж. т. 90 по-горе).

123 При тези условия защитаваното от жалбоподателя съответстващо тълкуване, съгласно което ЕЦБ трябва да изчака изтичането на срока за обжалване, преди да публикува решението относно наложената му санкция без запазване на анонимността му, не може да се възприеме, доколкото е в противоречие с ясния и точен текст на разпоредбите на член 18, параграф 6 от Регламент № 1024/2013 във връзка с член 132, параграф 1 от Рамковия регламент за ЕНМ, които са правното основание на обжалваното решение.

124 Ако се допусне подобно тълкуване, още самата опасност от обжалване на основание член 263 ДФЕС на решенията, приемани от ЕЦБ на основание член 18, параграф 6 от Регламент № 1024/2013 във връзка с член 132, параграф 1 от Рамковия регламент за ЕНМ, би предполагала ЕЦБ да отлага изпълнението им за след изтичането на срока по член 263, шеста алинея ДФЕС, което съответно би засегнало презумпцията за законосъобразност и задължителния характер на тези решения. От съдебната практика обаче следва, че правото на обжалване пред съда на Съюза по принцип не засяга презумпцията за законосъобразност и задължителния характер на актовете на институциите и органите на Съюза (вж. в този смисъл решения от 27 юни 2000 г., Комисия/Португалия, C-404/97, EU:C:2000:345, т. 57, от 22 март 2001 г., Комисия/Франция, C-261/99, EU:C:2001:179, т. 26 и от 13 декември 2001 г., Комисия/Франция, C-1/00, EU:C:2001:687, т. 84).

125 По изложените съображения следва да се отхвърлят второто оплакване и всички твърдения по третото основание, а съответно и жалбата в нейната цялост.

**По съдебните разноски**

126 Съгласно член 134, параграф 1 от Процедурния правилник загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане. Тъй като жалбоподателят губи делото, следва да бъде осъден да заплати съдебните разноски на ЕЦБ в съответствие с нейното искане, в това число разноските по обезпечителното производство.

127 Съгласно член 138, параграф 1 от Процедурния правилник държавите членки и институциите, встъпили по делото, понасят направените от тях съдебни разноски. Следователно Съветът и Комисията трябва да понесат направените от тях съдебни разноски.

По изложените съображения

ОБЩИЯТ СЪД (втори разширен състав)

реши:

**1) Отхвърля жалбата.**

**2) VQ понася, наред с направените от него съдебни разноски, и тези на Европейската централна банка (ЕЦБ), в това число разноските по обезпечителното производство.**

**3) Съветът на Европейския съюз и Европейската комисия понасят направените от тях съдебни разноски.**

Papasavvas Tomljenović Schalin

Škvařilová-Pelzl Nõmm

Обявено в открито съдебно заседание в Люксембург на 8 юли 2020 година.

Подписи

# Съдържание

Обстоятелствата по спора ..... 2

Производството и исканията на страните ..... 4

От правна страна ..... 5

По първото основание: нарушение на член 18, параграф 1 от Регламент № 1024/2013 и на член 49, параграф 1 от Хартата, както и на принципа на пропорционалност ..... 6

По първото оплакване — нарушение на член 18, параграф 1 от Регламент № 1024/2013 и на член 49, параграф 1 от Хартата ..... 6

По оплакването от нарушение на принципа на пропорционалност ..... 8

– По допустимостта на оплакването ..... 8

– По основателността на оплакването ..... 9

По второто основание: нарушение на член 132, параграф 1, първа алинея, буква б) от Рамковия регламент за ЕНМ ..... 10

По третото основание: по същество нарушение на член 263, шеста алинея ДФЕС и член 47 от Хартата ..... 13

По първото оплакване — възражението за незаконосъобразност на член 18 параграф 6 от Регламент № 1024/2013 ..... 14

По второто оплакване — по същество от нарушение на член 18, параграф 6 от Регламент № 1024/2013 и на член 132, параграф 1 от Рамковия регламент за ЕНМ, тълкувани в съответствие с член 263 ДФЕС и член 47 от Хартата ..... 14

– По допустимостта на оплакването ..... 14

– По основателността на оплакването ..... 15

По съдебните разноски ..... 17